

Голова Рівненської обласної організації НСЖУ Дмитро Тарасюк обурюється:

«У Рівному, з вулиці Петлюри на Мазепи, звідки, як кажуть у народі, навприсядки пішки дійти можна, лист ішов... скільки б ви думали? 11 днів! Це так ми вирішили привітати листівкою з 75-річчям поважного члена спілки журналістів та письменників Миколу Кривого. Замість 19 грудня, в День народження, він отримав її під Новий рік. А, приміром, із Сарн лист до нас прямував 20 днів. Із Березного, що за 80 кілометрів, прохання про матеріальну допомогу для члена спілки не можу дочекатися вже майже місяць!»

Уже не кажу про те, як, із дозволу сказати, «доставляють» друковані видання, - та ніяк! У кращому разі пропонують передплатникам забирати кореспонденцію... самим. Нічого собі хід! Скажіть, який бізнес сьогодні може дозволити собі взяти наперед гроші за послугу і зовсім її не надавати? Навряд чи такий знайдеться. Окрім, звичайно, «Укрпошти». Бо ж «просунутий» керівник відомства Ігор Смілянський восени таки добився свого - суттєвого підвищення тарифів на доставку, відверто спекулюючи на монополізмі національного оператора. Зате, пообіцяв, поліпшення якості надання послуги. Обіцянка вчоргове виявилася такою собі не те що цяцянкою, - справжньою «скринькою Пандори»! Судіть самі.

На Рівненщині представництвом «Укрпошти» керує Іван Лусак. Він, зібравши редакторів газет напередодні передплатної кампанії-2024, також бив себе в груди: мовляв, із моїм приходом усе зміниться. Та навіть на конкретні сигнали від передплатників тепер не реагує: не «царська» то справа...

Проблеми ж накопичуються, мов снігова куля: поштове відділення №25, що на Басовому Куті в Рівному, взагалі закрили. Бо немає ні начальника, ні операторів, ні листонош – люди просто не хочуть мати справу з цією «конторою». Догралися! Удень із вогнем не можуть знайти операторів навіть на центральне відділення обласного центру - №28. Приходиш, а там... або черга, як колись до мавзолею в москві, або... просто ніхто не обслуговує. Словом, приїхали.

«А хіба могло бути по-іншому за таких, із дозволу сказати, менеджерів, які працюють виключно на власні кишенні, не збавляючи мільйонних апетитів навіть у війну? А

листоношам – хіба дірку від бублика! Днями почув, що, окрім продуктів та засобів гігієни, відомство Смілянського береться ще й ліками в глибинці торгувати. Як мовиться, дай, Боже, нашому теляті вовка з'їсти... Але те, що пошта вже «доїдає» друковані видання, - факт неспростовний. От і днями телефонує наш голова «первинки» з Березного Петро Рачок, та й каже: будемо закривати «Надслучанський вісник». А ця газета з історією, одна з небагатьох, що досі мала солідні тиражі. «Партнери», з дозволу сказати, поклали на лопатки!» - веде далі Дмитро Тарасюк.

От я й думаю: торгівля продуктами та різним крамом – це ж магазин, а ліками – аптека, - до чого тут узагалі слово «пошта»? То нехай тоді бодай назву змінять!

За дорученням Всеукраїнської наради редакторів іще торік восени, керівництво НСЖУ офіційними листами звернулося до Президента, Прем'єр-міністра, Голови Верховної Ради та профільного комітету зі свободи слова, до міністерства культури та інформаційної політики щодо загрози національній інформаційній безпеці. У відповідь – підозріла тиша: ось уже півроку! «Не помічають», так би мовити, свавілля національного оператора, засновником і акціонером якого є держава в особі Мінінфраструктури. Це що, змова офіційного Києва проти тих паростків друкованого слова, які пробиваються до нечисельного читача, наче проліски з-під торішнього снігу? Вочевидь. Виходить, знищення газет покривають державні мужі? Чи, може, діють за вказівкою наших ворогів? Адже на окупованих територіях рашисти одразу відроджують газети, які... не змогли вижити в Україні.

А на деокупованих, де локальні медіа відновилися завдяки підтримці НСЖУ та міжнародних партнерів, їх уперто не доставляють передплатникам! Редакції, працюючи на волонтерських засадах, самі викручуються, як тільки можуть. Як-от, приміром, Олексій Пасюга, редактор відродженої газети «Ворскла», що у Великій Писарівці на Сумщині. Подібних прикладів – десятки. На деокупованих територіях зазвичай не працює інтернет. Тож українське друковане слово виконує роль воїстину життєдайного джерела, до якого жадібно припадають спраглі українці. За статистикою, одну газету читають щонайменше троє людей, - а за нинішніх умов значно більше!

Голова НСЖУ Сергій Томіленко розповів про відродження місцевої преси на прифронтових територіях аж у Генеральній Асамблей ООН. А ось на владному олімпі рідної України об'єданого голосу журналістів досі не чують. Попри те, що, як бачимо, вже «приїхали». Руйнувати – не будувати.

Інна ОМЕЛЯНЧУК.